

МРАЧНА РАВНИНА

ФИЛИП РИЙВ

Превод от английски език
Десислава Недялкова

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Darkling Plain*
Copyright © Philip Reeve, 2006
All rights reserved.

Превод Десислава Недялкова
Редактор Радка Бояджиева
Коректор Тая Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София 2019 г.
Тираж: 1000 бр.
ISBN 978-954-27-2294-6

*На Сара
(както винаги)*

*На Кирсти и Холи
(разбира се)*

*И на Сам, Том и Едуард
(в крайна сметка)*

*Ах, любов, да се открием
един към друг! че във света навън,
лежащ пред нас като земя от сън,
така различен, и прекрасен, непознат,
тук няма радост и любов, и светлина,
ни вяра, нито мир, за болка лек;
и като в мрачна равнина сме ние с теб,
понесени сред хаоса на бягство и борба
от сблъсък на невежи армии в нощта.*

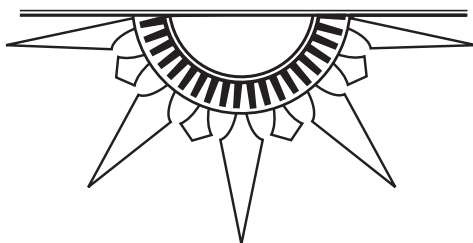
Матю Арнолд, „Плажът на Дувър“^{*x}

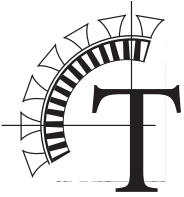
* Превод на стиховете – Радка Бояджиева

ПЪРВА ЧАСТ

СУПЕРКОМАРИ НАД ЗАГВА

Тео се катереше от ранни зори, най-напред по стръмните пътища и козите пътеки оттатък града, след това по склоновете на плаващите сипеи и накрая по голата планина, крепейки се на всички възможни места, по вдлъбнатини и пункнатини, където сините сенки се сливаха. Слънцето беше високо в небето, когато той достигна върха. Спря за малко, колкото да пийне вода и да си поеме дъх. Планините наоколо трептяха зад воал от мараня, издигаща се от топлите скали.

Стъпка по стъпка Тео внимателно се изкачваше по тясната издатина към върха на планината. От всяка страна на отвесните скали се спускаха хиляди стъпала към подножието на скалистите склонове, дърветата, белите реки. Камъни, настанили се кротко, един върху друг, завинаги. Тео не виждаше нищо пред себе си, освен голото небе. Стоеше изправен, пое си дълбоко дъх, взе бързо последните метри до ръба на скалата и скочи.

Спускаше се все по-надолу, зашеметен от трептенето на планината и небето, на планината и небето... Ехото на първия му вик се понесе в тишината и той не можа да чуе нищо друго, освен стремглавото препускане на сърцето си и вихреното движение на въздуха покрай ушите си. Понесен от вятъра, изплува от сянката на скалата на слънчева светлина и съзря под себе си, далеч надолу, своя дом – статичния град Загва. Оттук медните куполи и боядисаните къщи изглеждаха като играчки, пристигащите и замина-

ващите дирижабли от пристанището приличаха на венчелистчета, носени от вятъра, реката се виеше през ждрелото като сребърна нишка.

Тео внимателно я наблюдаваше, докато не се скри от погледа му зад планинския скат. Имаше моменти, когато си мислеше, че никога няма да се върне в Загва. В тренировъчния лагер на Зелена буря го учеха, че любовта му към дома и семейството е лукс, нещо, което трябва да забрави, ако иска да изиграе своята роля във войната за един отново зелен свят. По-късно, като роб в плен на града сал Брайтън, той си мечтаеше за дома, но си мислеше, че семейството му няма да го приеме обратно. Те бяха старомодни антимобилисти и той смяташе, че бягството му да се присъедини към Бурята завинаги го е направило изгнаник. Но ето че отново е тук, сред така познатите африкански хълмове, и сега времето, прекарано на север, му се струваше като сън.

И всичко това дължеше на Рен, помисли си той, докато се спускаше. Рен, това странно, смело, забавно момиче, с което се запозна в Брайтън, другар и също като него роб.

– Прибери се у дома при майка си и баща си – каза му тя, след като двамата избягаха. – Те все още те обичат и ще те приемат, сигурна съм.

И беше права.

Изплашена птица се стрелна вляво от Тео, напомняйки му, че се намира по средата на въздушното пространство над доста неприветливи зъбери. Той отвори голямото хвърчило, пристегнато на гърба му, и въздъхна доволно, когато крилата го дръпнаха нагоре и рязкото движение се превърна в грациозен издигащ се полет. Ревът на вятъра изчезна, заменен от по-нежни звуци – шепота на широките крила от силиконова коприна, скърцането на таке-лажа и бамбуковите подпори.

Когато беше по-малък, Тео често донасяше хвърчилото

си тук, горе, подлагайки на проверка смелостта си сред ветровете и топлите въздушни течения. Много млади загвийци го правеха. След завръщането му от севера преди шест месеца той понякога завистливо гледаше ярките им крила, носещи се сред планините, но така и не се осмели да се присъедини към тях. Отсъствието му далече от дома го беше променило твърде много, той се чувстваше позрял от другите момчета на неговата възраст, но и по-срамежлив от тях, срамуваше се от това, което е бил: пилот на тъмблър бомба, затворник и роб. Но тази сутрин всички реещи се из облаците бяха в цитаделата, за да видят чужденците. Тео се събуди с копнеж да лети отново, знаейки, че цялото небе днес ще е само негово.

Той се плъзна по вятъра като ястреб, наблюдавайки как сянката му плува по осветените от слънцето планински хребети. Ястреби се носеха под него в прозрачния въздух и променяха полета си с резки движения на изненада и възмущение, когато той се издигна покрай тях: жилесто черно момче с небесносиво крило, което нахлуваше в техния свят.

Тео се издигаше стремглаво нагоре и му се искаше Рен да може да го види. Но тя беше далеч, бродеше из Птичите пътища с дирижабъла на баща си. След като избягаха от Облак 9, носещия се във въздуха дворец на Брайтън, където живееше кметът, и стигнаха до самоходния град Ком Омбо, тя помогна на Тео да си намери място на борда на товарен кораб, пътуващ на юг. На кея, докато дирижабълът се подготвяше за тръгване, те се сбогуваха и той я целуна. И въпреки че беше целувал и други момичета, някои от които доста по-красиви от Рен, нейната целувка се запечата в съзнанието му, умът му продължаваше да се връща към нея в неочаквани моменти като този. Когато я целуна, цялата ѝ насмешливост и чудата ирония я напуснаха и тя

стана крехка и сериозна и толкова тиха, сякаш напрегнато се слушваше за нещо, което той не можеше да чуе. За миг му се прииска да ѝ каже, че я обича, да я помоли да тръгне с него или пък тя да му предложи да остане. Но Рен беше толкова притеснена за баща си, страдащ от някакъв вид пристъпи, така ядосана на майка си, която ги изостави и падна с Облак 9 в пустинята, че той се почувства все едно иска да се възползва от нея. Последният му спомен беше как тя се обръща назад да види издигането на неговия кораб в небето, как му маха, смалявайки се все повече и повече, докато накрая изчезна.

Преди шест месеца! Половин година вече... Беше крайно време да спре да мисли за Рен.

Известно време той не мислеше за нищо, просто пикираше и правеше виражи в игривия въздух, реейки се на запад. Планина се издигаше между него и Загва, зелена планина, където парцали и знамена от мъгла се носеха от балдахина на облачната гора.

Половин година. Светът се бе променил много за това време. Внезапни, разтърсващи промени, като разместване на тектонски плочи, сякаш напреженията, натрупали се през дългите години на войната на Зелена буря, изведнъж бяха пуснати на свобода. Като начало Фанг Преследвачката я нямаше вече. Сега имаше нов лидер в Нефритената пагода, генерал Нага, който имаше репутация на корав човек. Първото му дело като лидер беше да обърне преимуществото на *Тракциониадсгезелишафт* в Тресавищата с ръждива вода и да смаже славянските градове, които години наред тормозеха северните граници на Зелена буря. И тогава, за изненада на целия свят, той оттегли въздушните си флоти и склучи примирие със самоходните градове. От земите на Зелена буря се носеха слухове за освобождаване на политически затворници и отмяна на суровите закони, дори

се говореше, че Нага планира да разпусне Бурята и да възстанови старата Лига на антимобилистите. Сега бе изпратил делегация да води преговори с кралицата и Съвета на Загва, а делегацията се водела не от кого да е, а от съпругата му лейди Нага.

Точно това накара Тео да стане в ранни зори и да донесе старото си хвърчило на възвишенията над града. Преговорите започваха днес, а баща му, майка му и сестрите му бяха отишли в цитаделата с тайното желание да зърнат чужденците. Бяха развълнувани и изпълнени с надежда. Загва се беше оттеглила от Лигата на антимобилистите, когато Зелена буря пое властта, ужасена от тяхната доктрина за тотална война и армиите ѝ от възкресени трупове. Но сега (поне така беше чул бащата на Тео) генерал Нага предлагаше официално мир на варварските градове и дори намекваше, че е готов да разпусне преследвачите на Зелена буря. Ако го направи, Загва и останалите африкански статични градове може отново да се присъединят в защита на зелени места по света. Бащата на Тео много искаше жена му и децата му да присъстват на този исторически момент в цитаделата, освен това беше любопитен да види лейди Нага, за която бил чул, че е много млада и красива.

Но Тео вече беше видял всичко от Зелена буря, което някога е искал, и не вярваше на нито една дума на Нага или пратениците му. Така че докато населението на Загва се тълпеше в градините на цитаделата, той пикираше и се издигаше в златния въздух и мислеше за Рен.

И точно тогава видя под себе си движение там, където нищо не би трябвало да се движи, нищо, освен птиците, а тези неща долу бяха твърде големи, за да са птици. Те се издигаха от бялата мъгла над облачната гора, два малки дрижабъла, с балони, боядисани като оси, на жълти и черни ивици. Малките им гондоли и аеродинамични отсеци на

двигателите веднага се сториха до болка познати на Тео, част от обучението му в Зелена буря да разпознава силуетите на вражеските кораби. Това бяха суперкомарите на Костроув, използвани от градовете на *Тракциониадсгезелшафт* като изстребители бомбардировачи.

Но какво правеха тук? Тео никога не беше чувал *Тракциониадс* да пращат кораби в Африка, да не говорим толкова на юг към Загва.

И тогава той се досети: *те са тук заради преговорите*. Тези ракети, които виждаше да проблясват като остриета на стойките под гондолите, скоро щяха да се прицелят в цитаделата, където беше съпругата на Нага, където се намираше и кралицата. И семейството на Тео също.

Трябваше да ги спре.

Беше странно колко спокоен се чувстваше. Преди няколко минути беше в пълна хармония със себе си, наслаждавайки се на слънчевата светлина и чистия въздух, а сега вероятно щеше да умре и въпреки това всичко изглеждаше съвсем естествено, още една част от сутринта, като вятъра и слънчевата светлина. Той наклони хвърчилото си и се спусна към втория суперкомар. Пилотите още не го бяха забелязали. Комарите бяха кораби с двучленен екипаж и той се съмняваше, че са в състояние да държат непрекъснато обстановката под контрол. Хвърчилото му се доближаваше все повече към тях, докато накрая не видя люещата се боя под капаците на корабния двигател. Големите насочващи перки бяха украсени със символа на *Тракциониадсгезелшафт* – брониран юмрук на колела. Тео почти се възхити на смелите им пилоти, които бяха навлезли толкова дълбоко в територията на мъхнатите с безпогрешните си кораби.

Той отметна назад хвърчилото и застина във въздуха, както правеше като по-малък, носейки се по топлите въз-

душни течения над езерото Лиемба с приятелите си. Този път обаче не слезе във водата, а се приземи на твърдия извит връх на балона на дирижабъла. Шумът от приземяването му прозвуча страшно силно, но той си каза, че мъжете в гондолата няма да чуят нищо заради рева на големите двигатели. Освободи се от ремъците на хвърчилото и се опита да го подпъхне под опънатите въжета по повърхността на балона, но вятърът го подхвана и той трябваше да го пусне, за да не бъде отнесен заедно с него. Вкопчи се във въжетата и безпомощно наблюдаваше как вятърът го отнася назад.

Току-що бе загубил единственото си средство за бягство, но преди да започне да се тревожи за това, до краката му се отвори люк, подаде се глава в кожен шлем и се втренчи в него през тъмните пилотски очила. Значи все пак някой го беше чул. Той се хвърли напред и заедно с пилота се строполиха през люка по малката стълбица надолу, приземявайки се шумно върху металната пътека между две от горивните клетки на дирижабъла. Тео се изправи бързо, но пилотът остана да лежи неподвижно, зашеметен. Беше жена – тайландка или лаоска на вид. Тео никога не беше чувал източни воители да се бият за *Тракциониадс*. Но ето че тя е тук, на един от техните кораби, облечена в тяхна униформа, и летеше към Загва с пълен арсенал от ракети.

Това беше загадка, но Тео нямаше време да размишлява. Той запуши устата на пилотката със собствения ѝ шал, след това взе от колана ѝ ножа, отрязва част от въжето от мрежата около горивните клетки и ѝ завърза ръцете към парапета. Тя се свести, докато той правеше последните възли, и започна да се съпротивява, гледайки го свирепо през пукнатите очила.

Остави я да се гърчи и забърза по пътеката към друга стълба, спускайки се между сенките на горивните клетки.

Шумът на двигателя бумтеше край него, давейки приглушените проклетия, идващи отгоре. Докато се настаняваше в гондолата, светлината от прозорците го заслепи. Той примигна и видя гърба на пилота, застанал на контролните пултове.

– Какво беше това? – попита мъжът на аеросперанто.

(Аеросперанто? Това беше общият език на небето, а Тео смяташе, че *Тракционцадс* използват немски...)

– Птица? – попита мъжът, правейки нещо на контролния си пулт, и се обърна.

Още един от Изтока. Тео го бутна към отвесната преграда и му показа ножа.

Отвън градът изникна пред погледа му отгатак планинските хребети. Екипажът на водещия суперкомар нямаше никаква представа какво се случва на борда на кораба побратим, наклони перките си и започна да кръжи над цитаделата.

Тео принуди пилота да стои на мястото си и пипнешком потърси контролния панел на радиоприемника. Беше идентичен с радиото, което имаше в кабината на неговия тъмблър бомба, докато беше с Бурята. Той започна да вика в микрофона:

– Загва! Загва! Атакуват ви! Два дирижабъла! Аз съм във втория! – добави той набързо, когато кълбовидните гранати на противовъздушната отбрана започнаха да избухват в небето край него, а шрапнелите се удряха с трясък в бронираната гондола и напукаха стъклото на люка.

Пилотът избра точно този момент да се опита да започне схватка, като се надигна от стола си и силно блъсна Тео в ребрата. Тео изпусна микрофона и пилотът сграбчи ръката му, която държеше ножа. Сборичкаха се за ножа, докато изведнъж всичко наоколо не беше обляно в кръв. Тео осъзна, че е неговата собствена. Пилотът го намушка отново и

той извика от гняв, страх и болка, опитвайки се да извади острието. Взирайки се в ядосаното, сбръчкано от усилието лице на противника си, той дори не забеляза как дирижабълът водач изчезва в облак от шафранови пламъци. Шоковата вълна подежда изненадващо, разбивайки едновременно всички люкове на гондолата, отломките се удариха с ужасяващ звук в балона. Острие на разкъсано витло проряза гондолата като коса. Пилотът се завъртя в огромната пукнатина на прореза там, където беше страничната стена на дирижабъла, оставяйки в съзнанието на Тео остатъчния образ на ококорените му невярващи очи.

Тео прекрачи към радиостанцията и грабна висящия микрофон. Нямахте представа дали още работи, но въпреки това започна да крещи в него, докато не падна от изтощение и ужасът и загубата на кръв не го победиха. Последното нещо, което чу, плъзгайки се в безсъзнание на палубата, бяха гласове, уверяващи го, че помощта е на път. Двойни струйки дим се издигнаха от цитаделата. Над тях в златното небе се издигаха сините като водни кончета дирижабли на Летящия корпус на Загва.

СЪРДЕЧНИ ПРОБЛЕМИ

От: Рен Натсуърти
 ВМПС Джени Ханивър
 Перипатетиаполис
 24 април, 1026 г.е.Дв.

Скъпи Тео,

Надявам се, че животът в Загва не е прекалено скучен. Ако пък е така, помислих си, че трябва да седна и да ти напиша едно истинско писмо и да ти разкажа всичко, което се случи с мен досега. Трудно е за вярване, че е минало толкова време... Струва ми се, че е било едва вчера – Брайтън и Облак 9, и мама...

Скоро след като ти замина за Загва, професор Пенироял също ни напусна. Имал приятели в други градове и реши да остане при някои от тях или да поживее на техен гръб, както предполагам, защото не взе със себе си нищо от развалините на Облак 9, само дрехите на гърба си, а те бяха твърде странни и едва ли ще струват нещо на базара в Ком Омбо. Почти ми стана жал за него. Беше ни от помощ, когато се озовахме в Ком Омбо, а после се развика и заплаши лекарите в болницата, докато не се погрижиха за татко безплатно. Но мисля, че всичко с него ще е наред (имам предвид Пенироял). Той ми каза, че планира да напише нова книга и да разкаже всичко за битката в Брайтън. Обеща ми, че няма да лъже, осо-

бено за теб или мен. Но подозирам, че това е едно от онези обещания, които ще забрави веднага щом седне пред пишещата машина.

Татко също е добре. Лекарите от Ком Омбо му дадоха някакви зелени хапчета, които малко му помогнаха и не е имал никакви пристъпи от онази кошмарна нощ на Облак 9. Но изглежда ужасно състарен и някак страшно тъжен. Заради мама, разбира се. Той наистина я обичаше, въпреки това, което беше. Да живее без нея, без дори да знае дали е жива, или мъртва, го разстройва ужасно много, макар че се опитва да е смел.

Мислех си, че след като се почувства достатъчно добре, ще поиска да ме отведе направо у дома, в Анкърридж-във-Вайнленд, но той не го предложи. Така че оттогава кръстосваме Птичите пътища, разглеждаме малко от света и търгуваме по малко – предимно антики и Стара технология, но безобидни неща, не като онази ужасна Тенекиена книга! Справяме се доста добре – достатъчно добре, че да боядисаме кораба и да направим основен ремонт на двигателите. Върнахме му старото име – „Джени Ханивър“, както се е казвал преди професор Пенироял да го открадне от мама и татко преди всички тези години. Първоначално се чудехме дали няма да е опасно, но не мисля някой все още да си спомня, че това е било името на стария кораб на Фанг Преследвачката. А дори и да си спомнят, едва ли ги е грижа особено.

Чу ли за примирието? Винаги съм си мислела, че генерал Нага е добър човек. Когато ни заловиха от Бурята на Облак 9, войниците му бяха доста склонни да ме бутат с pistolетите си, но Нага ги

спря. Хубаво е да знам, че новият лидер на Зелена буря зае твърда позиция за това ръчкане с оръжия. Както и да е, всички много се вълнуват за примирието и се надяват войната да свърши. Аз също се надявам.

Вече доста привикнах към живота като аеротърговец. Ако можеше да ме видиш, щеше да се увериш колко много съм се променила. Подстригах си косата в най-модерния стил, леко несиметрично, така че от едната страна стига малко под брадичката ми, а от другата е само до ухото. Не искам да прозвучи суетно, но изглежда изключително изискано, дори и понякога да ме кара да се чувствам сякаш съм застанала на склон. Освен това имам и нови ботуши, високи, както и кожено палто, не едно от онези, дългите, които татко и другите стари пилоти носят, а туника, обточена с червена коприна и със заострени долни краища, наречени висулки или ушички, или нещо такова. А точно в този момент съм седнала в едно кафене зад аеропристанището в Перипатетиаполис и се чувствам истинска пилотка и просто се наслаждавам, че съм на борда на град. Никога не съм си представяла как изглеждат истинските градове, израствайки в заспалия стар Анкърдж, но сега, когато прекарвам половината от времето си на борда им, откривам колко много ми харесват – всички тези хора, и суетнята, и начинът, по който двигателите карат тротоарите да пулсират, сякаш целият Перипатетиаполис е огромно дишащо животно. Чакам татко, който отиде до по-високите нива да види дали перипатетиаполиските лекари могат да намерят ня-

какви по-добри хапчета от предписаните му в Ком Омбо. (Той не искаше да ходи, разбира се, но успях да го убедя най-накрая!) И докато си седя тук, си мисля за теб, всъщност доста често го правя, и си помислих...

Няма да стане така, реши Рен. Тя смачка листа и го запрати в близката кофа. Започваше да става доста добър стрелец. Това сигурно беше двадесетото писмо, което пишеше на Тео, а досега не беше изпратила нито едно от тях. Изпрати му картичка за Коледа, защото колкото и да не беше религиозен, той все пак живееше в християнски град и вероятно празнуваха всичките си странни стари празници, но единственото, което написа, беше „Честита Коледа“ и няколко реда новини за себе си и баща си.

Проблемът беше, че досега Тео сигурно вече я е забравил. А дори и да я помнеше, едва ли щеше да се интересува от дрехите или прическата ѝ, или от всичко останало. И споменаването колко много ѝ харесва градският живот вероятно щеше да го изненада, защото беше абсолютен антимобилист, освен това можеше да е старомоден...

Но тя не можеше да го забрави. Колко смел беше на Облак 9! И онази целувка за сбогом на кея на аеропристианището на Ком Омбо, сред всички омазани с гориво въжета, натрупани съединители за небесни влакове, викащи хамали и ревящи двигатели. Рен за първи път целуваше някого. Тя дори нямаше представа как точно се прави, не беше сигурна къде трябва да е носът ѝ, когато зъбите им се удариха, тя се уплаши, че прави всичко погрешно. Тео се засмя и каза, че целувката е била забавна, а тя отвърна, че с малко повече практика може да схване как става. Но тогава капитанът на дирижабъла му изкрещя: „Всички да се качват на борда!“, и започна да развърта придържащите стяги

и не остана време...

И всичко това се случи преди шест месеца. Тео ѝ беше писал веднъж – писмо, което стигна до Рен през януари в занемарения аерокервансарай в Танхойзерс – да ѝ каже, че се е прибрал вкъщи без проблеми и семейството му го срещнало „като блудния син“ (каквото и да означаваше това). Но Рен така и не успя да му напише отговор.

– Досада! – каза тя и си поръча още едно кафе.

Том Натсуърти, бащата на Рен, се беше изправял пред лицето на смъртта много пъти, беше попадал във всякакви страшни ситуации, но никога не беше изпитвал такъв леден страх като сега.

Лежеше съвсем гол на хладната метална маса в консултантската зала на сърдечния специалист на второто ниво в Перипатетиаполис. Над него сложна машина с дълъг и многошарнирен хидравличен врат извиваше металната си глава от едната страна на другата и го изследваше чрез някакъв странен въздух. Том почти беше сигурен, че зелените, излъчващи светлина лещи в основната част на машината са били взети от преследвач. Предполагаше, че в последно време лесно могат да се намерят части от преследвач. Трябваше да се радва, че всички тези години на война са дали поне малко добри неща – нови медицински техники и машини за диагностика като тази. Но когато безкомпромисната стоманена глава се спусна близо до торса му и той чу как механизмът стърже и бръмчи вътре в тези светещи очи, единственото, за което можеше да мисли, беше старият преследвач Шрайк, който вървеше по следите им с Хестър през Безлюдните територии в годината, когато Лондон умря.

Когато всичко свърши и доктор Черновит изключи машината и излезе иззад малката си, оградена с олово кабина, не можа да каже нищо ново, за което Том вече да не се досещаше. Сърцето му не беше наред. Причината беше куршумът, който Пенироял изстреля по него в Анкъридж преди много години. Слабостта се влошаваше и един ден щеше да го убие. Оставаха му година или две живот, може би пет, не повече.

Лекарят сви устни и поклати глава, а после му каза да я кара по-леко, но Том просто се засмя. Как може човек да я кара по-леко в аеротърговията? Единственият начин за това беше да се прибере у дома, в Анкъридж-във-Вайнленд, но след всичко, което научи за Хестър, той никога нямаше да се върне. Нямаше за какво да се срамува – не *той* беше предал ледения град на Ловците на Аркангел или убивал някого сред снежните му улици. Но се срамуваше заради жена си и се чувстваше глупаво, че е живял толкова дълго с нея, без никога да подозира за лъжите, които му беше наговорила.

Както и да е, Рен никога нямаше да му прости, ако сега я заведе въкъщи. Тя изпитваше същото желание за приключения като Том, когато беше на нейната възраст. Наслаждаваше се на живота по Птичите пътища и имаше заложби да стане добър пилот. Той щеше да остане с нея, да лети и търгува, да я учи на тайните на небето и да стори всичко по силите си да я предпази от неприятности. А когато Лейди Смърт дойде, за да го отведе в Мрачните владения, щеше да остави на Рен „Джени Ханивър“ и изборът какъв живот иска за себе си щеше да зависи само от нея – спокойствието на Вайнленд или свободата на небето. Новините от изток звучаха обнадеждаващо. Ако там се сключеше примирието, скоро щяха да се появят всякакви възможности за търговия.

Когато напусна кабинета на доктор Черновит, Том веднага се почувства по-добре. Тук, под вечерното небе, му се струваше невъзможно да умре. Градът леко се разтресе, докато трополеше на север, към скалистото западното крайбрежие на Големия ловен район. В далечината, към сребристото море, огряно от залязващото слънце, редом крачеше рибарско градче под облак от чайки. Том погледа известно време от наблюдателната платформа, после хвана асансьора за приземното ниво, разходи се из оживения пазар зад аеропристанището, припомняйки си своето първо посещение в този град – с Хестър и Ана Фанг преди двадесет години. Беше купил на Хестър червен шал от една от тези сергии, за да не ѝ се налага да крие белязаното си лице с ръка...

Но не искаше да мисли за Хестър. Когато започваше да мисли за нея, винаги стигаше до начина, по който се разделиха, и стореното от нея така го ядосваше, че сърцето му започваше да се блъска като в стена. Не можеше повече да си позволява да мисли за Хестър.

Той се насочи към пристанището и репетираше в съзнанието си нещата, които щеше да каже на Рен за посещението си при лекаря. („Нищо тревожно. Дори не си струва да се прави операция...“) Когато мина покрай Аукционните зали на Пондичери за Стара технология, спря, за да пропусне тълпа от търговци, и като че ли мярна сред тях познато лице на жена приблизително на неговите години, доста хубава. Явно търгът е бил успешен за нея, защото носеше голям тежък пакет. Тя отмина, без да обърне внимание на Том, а той продължи по пътя си, опитвайки се да си спомни името ѝ и къде я е виждал. Не беше ли Кейти? Не, Клити, точно така. Клити Потс.

Спря, обърна се и се загледа. Не можеше да е Клити. Клити беше историк, година преди него в Гилдията, когато

Лондон беше унищожен. Тя загина от МЕДУЗА, заедно с останалите от неговия град. Просто нямаше как да върви сега из Перипатетиаполис. Явно спомените му си играеха шеги с него.

Но толкова приличаше на нея!

Върна се няколко крачки назад. Жената бързаше към стълбище за нивото, където привързваха дирижаблите.

– Клити – извика Том и лицето ѝ се обърна към него.

Беше тя, изведнъж го осъзна и се засмя на глас от щастие и изненада и отново извика:

– Клити! Аз съм! Том Натсуърти!

Група търговци се промъкнаха край него към стълбището и я закриха от погледа му. Когато отминаха и отново можеше да вижда, тя беше изчезнала. Той забърза към стълбите, пренебрегвайки леките предупредителни болки в гърдите. Опита се да си представи как Клити е оцеляла от МЕДУЗА. Дали се е намирала извън града, когато е бил унищожен? Беше чувал за други лондончани, които са избегнали взрива, но всички те са били членове на Гилдията на търговците и са се намирали далече в чужди градове, когато се е случило. В Курника на мошениците Хестър се е натъкнала на онзи ужасен инженер Попджой, но той е бил в Дълбокия търбух, когато МЕДУЗА излиза от строя...

Той тръгна нагоре по претърпаното стълбище и видя как Клити се отдалечава от него между плаващите платформи на доковете за дълъг престой. Едва ли можеше да я види след начина, по който ѝ изкрещя. Сигурно е бил твърде далеч, за да го разпознае, и го е взела за някакъв смахнат или конкурент търговец, ядосан, че е наддала повече от него в аукционните зали. Том тръгна след нея, нетърпелив да се оправдае за поведението си, и я видя да тича бързо по друго стълбище към Платформа Седем, където беше закотвен малък аеродинамичен дирижабъл. Той

спря за малко в подножието на стълбите, колкото да прочете информацията, изписана на балона, и разбра, че корабът е „Археоптерикс“, регистриран във Въздушен пристан и командван от Круис Морчард. След това, внимавайки да не тича или вика, или да направи каквото и да било, което може да подплаши дамата аеротърговец, той се изкачи след нея. Разбира се, с нейното обучение в Гилдията Клити Потс едва ли е имала проблеми да си намери място на борда на търговски кораб за Стара технология. Без съмнение този капитан Морчард я е наел като експерт купувач и затова е била в аукционната къща.

Том спря да си поеме дъх на върха на стълбите, сърцето му биеше яростно. Над него в здрача се издигаше „Археоптерикс“. Беше покрит с камуфлаж, гондолата и долната страна на балона и отсекът с двигателя бяха в небесносиньо, горните части бяха в ярка окраска от зелено, кафяво и сиво. В долната част на подвижния му мост двама души от екипажа чакаха, окъпани в бледа електрическа светлина. Изглеждаха груби и опърпани като клошари от Безлюдните територии. Когато Клити се приближи към тях, Том чу как единият мъж извика:

– Взе ги без проблем, нали?

– Да – отвърна Клити и кимна към пакета, който носеше.

Другият мъж излезе напред да ѝ помогне, след това видя Том да идва зад нея. Клити явно забеляза промяната в изражението му и се обърна да види причината.

– Клити – извика Том. – Аз съм, Том Натсуърти. Чирак трети клас от Гилдията на историците. От Лондон. Знам, че вероятно няма да ме познаеш. Минаха... колко?... почти двадесет години! А навярно си си мислила, че съм мъртъв...

Отначало беше сигурен, че го е разпознала и че се радва да го види, но после погледът ѝ се промени, тя направи крачка назад, отдалечавайки се от него, и се обърна към

двамата мъже на мостика. Единият от тях – висок мършав мъж с обръсната глава, опря ръка върху меча си и Том го чу да казва:

– Този човек притеснява ли ви, мис Морчард?

– Всичко е наред, Лурпак – отвърна Клити и му направи знак да остане на мястото си.

После се приближи към Том и любезно каза:

– Съжалявам, сър. Боя се, че ме бъркате с някоя друга жена. Аз съм Круис Морчард, собственичката на този кораб. Не познавам никого от Лондон.

– Но ти... – понечи да продължи Том.

Вгледа се внимателно в лицето ѝ, смутен и объркан. Беше сигурен, че е Клити Потс. Беше наддала малко на килограми, също като него, а косата ѝ, която някога беше тъмна, сега изглеждаше посипана със сребърен пращец, сякаш по нея се бяха разположили паяжини, но лицето ѝ беше същото... с изключение на мястото между веждите ѝ, където Клити Потс гордо носеше татуираното синьо око на Гилдията на историците, което сега липсваше.

Том започна да се съмнява. Бяха минали двадесет години все пак. Може би е сгрешил. И каза:

– Съжалявам, но толкова приличате на нея...

– Няма нужда да го казвате – отговори тя с очарователна усмивка. – Имам такова лице, че винаги ме бъркат с някого.

– Изглеждате точно като нея – продължи Том отново, с половин надежда, сякаш тя изведнъж щеше да промени мнението си и да си спомни, че в крайна сметка е Клити Потс.

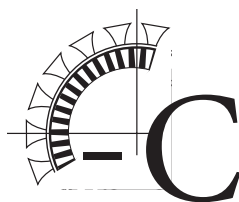
Жената му кимна и се обърна. Нейните хора проследиха с очи Том, докато ѝ помагаха да се качи с пакета по мостика. Нямаше какво повече да направи, затова той отново каза „Съжалявам“, обърна се и си запроправя път назад

през кея. Прекоси пристанището на път към собствения си кораб и не беше изминал и двадесет крачки, когато чу зад себе си боботенето на двигателите на „Археоптерикс“. Наблюдаваше как дирижабълът се издига във вечерното небе, набира скорост през въздушното пространство над града и отлита на изток.

Което беше странно, защото Том беше сигурен – табелата на кея гласеше, че неговият престой в Перипатетиаполис ще продължи още два дни...

ЗАГАДЪЧНАТА МИС МОРЧАРД

Сигурен съм, че беше тя! – каза Том, докато вечеряха във „Веселия дирижабъл“. – Поостаряла е, разбира се, и клеймото на Гилдията го няма на челото ѝ, което малко ме обърка, но татуировките могат да бъдат премахнати, нали?!

– Тате, не бива да се вълнуваш – каза Рен.

– Не се вълнувам, просто съм озадачен. Ако е Клити, как е оцеляла и все още е жива? И защо не призна коя е?

Тази нощ той не спа много, Рен също лежеше будна в малката си каюта в „Джени“, слушайки го как крачи напред-назад по коридора и как трополи възможно най-тихо из камбуза, докато си прави един от онези свои чайове „в три сутринта“.

В началото се тревожеше за него. Не вярваше докрай на версията му за думите на сърдечния лекар и беше съвсем сигурна, че не трябва да стои буден цяла нощ и да се измъчва за загадъчни жени пилоти. Но постепенно започна да се чуди дали в крайна сметка срещата му с тази жена няма да се окаже нещо добро. Докато говореше за нея на вечеря, той изглеждаше по-оживен, отколкото Рен го беше виждала през последните месеци. От апатичността, която го беше обхванала след изчезването на майка ѝ, нямаше и следа и той отново беше като преди – преливащ от въпроси и теории. Рен не можеше да прецени дали е заради мистерията, на която се е натъкнал, или заради мисълта за връзка с вече изгубения му роден град, а може просто да си

е паднал по тази Клити Потс. Но каквото и да беше, щеше да е по-добре да има и нещо друго, за което да мисли, освен за майка ѝ.

На закуска сутринта тя каза:

– Трябва да проучиш това. Научи повече за тази самозвана Круис Морчард.

– Как? – попита баща ѝ. – „Археоптерикс“ вече е на стоици километри оттук.

– Спомена, че била купила нещо в аукционните зали – продължи Рен. – Можем да започнем оттам.

Господин Пондичери, който беше лъскав тип дженгълмен, изглеждаше още по-лъскав, когато вдигна поглед от счетоводните си книги, за да разгледа Том Натсуърти и дъщеря му, които точно влизаха в малката му бърлога. „Джени Ханивър“ беше продала няколко ценни парчета чрез Аукционните зали за Стара технология на Пондичери този сезон.

– Господин Натсуърти! – засмя се той. – Госпожице Натсуърти! Много се радвам да ви видя!

Изправи се, за да ги поздрави, дръпна голяма част от избродирания си със сребърни нишки ръкав и подаде пълна загоряла ръка да се здрависа с Том.

– И двамата сте добре, надявам се? Небесните богове са били добри към вас? Какво имате за мен днес?

– Само въпроси, опасявам се – призна Том. – Чудех се какво бихте могли да ми кажете за един археолог на свободна практика на име Круис Морчард. Закупила е нещо оттук вчера...

– Дамата от „Археоптерикс“? – замисли се господин Пондичери. – Да, да, познавам я добре, но се боя, че не мога

да споделя с вас подобна информация...

– Разбира се – отвърна Том и продължи. – Съжалявам, съжалявам.

Рен, която отчасти очакваше подобна развръзка, извади от джоба на якето си малко пакетче в плат, което постави върху подложката на бюрото на господин Пондичери. Търговецът измърка като котка, докато го разгъваше. Вътре лежеше малко плоско парче сребрист метал с вградени малки продълговати плочки, върху които все още се виждаха избледнели цифри.

– Старинен мобилен телефон – каза Рен. – Купихме го миналия месец от един клошар, който дори не знаеше какво е това. Татко възнамеряваше да го продаде на частен купувач, но съм сигурна, че ще се радва да го предложи и чрез Аукционните зали на Пондичери, ако...

– Рен! – прекъсна я баща ѝ, изненадан от лукавата ѝ хитрина.

Господин Пондичери беше навел глава близо до реликвата и поставяше бижутерска лупа на окото си.

– Ох, каква красота! – каза той. – Така чудесно запазено! А търсенето на дреболии като тази определено се засилва в момента, когато мирът е толкова близо. Казват, че генерал Нага няма време да води повече битки, сега, когато си е намерил прекрасна млада съпруга. Почти толкова прекрасна като Круис Морчард...

Той погледна Том и му намигна, а едното му око изглеждаше огромно от лупата.

– Много добре. Но да си остане само между нас, мис Морчард наистина беше тук вчера. Отнесе куп бобини на Клийст.

– Какво, за бога, иска да прави с тях? – зачуди се Том.

– Кой знае? – Господин Пондичери засия и разтвори широко ръце, сякаш да каже: „След като си получавам про-

цента, изобщо не ме интересува какво правят клиентите ми с боклука, който купуват“. – Те нямат приложение на земята. Търговска стока, предполагам. Това е професията на мис Морчард. Търговец на Стара технология и мен ако питате, добър търговец. Кръстосва Птичите пътища, от както беше малко момиче.

– Споменала ли е нещо за произхода си, откъде идва на пример – попита нетърпеливо Рен.

Господин Пондичери помисли за момент.

– Дирижабълът ѝ е регистриран във Въздушен пристан – каза той.

– О, това вече го знаем. Имам предвид знаете ли къде е израснала? Къде се е обучавала? Разбирате ли, ние мислим, че тя е от Лондон.

Аукционерът ѝ се усмихна снизходително и отново намигна на Том, докато пъхаше стария телефон в едно странно чекмедже на бюрото си.

– Ах, господин Н, какви романтични идеи имат тези млади дами! Наистина, госпожице Рен! *Никой* не е от Лондон!

След това двамата пиха кафе на терасата на едно кафене и се взираха на изток през безкрайните равнини на Големия ловен район. Беше един от онези топли златни пролетни дни. Зелена мараня покриваше коловозите и следите, оставени от самоходните градове по земята долу, а небето беше изпълнено със стрелкащи се бързолети. Далеч на изток едно миньорско градче копаеше сред една редица хълмове, които по някаква случайност са били пропуснати досега.

– Странно – каза Том замислено, – сигурен съм, че съм

чувал това име и преди. Иска ми се да си спомня откъде. *Круис Морчард*. Предполагам, че е било по Птичите пътища, в старите времена... Той наля на Рен още кафе. – Вероятно ме мислиш за много глупав, че толкова се впечатлих от това. Просто мисълта за друг историк, все още жив след всички тези години...

Не можеше да обясни. Напоследък все повече се връщаше назад, към първите си години в Лондонския музей. Стана му тъжно при мисълта, че когато умре, споменът за това място щеше да си отиде с него. Ако наистина имаше и друг жив историк, някой, който е израснал сред същите прашни галерии и коридори с уханье на пчелен восък като него, който е дремел на лекциите на Аркенгарт и е слушал мърморенето на Чъдли Померой за слабите амортизатори на сградата, тогава отговорността да пази живи спомените за всичко това нямаше да е единствено негова, ехото им щеше да се съхрани в нечия друга памет, дори и след като той си отиде от този свят.

– Това, което не разбирам – каза Рен, – е защо тя не го призна. Със сигурност щеше да е изключително предимство за всеки търговец на Стара технология да каже, че идва от Лондон и е бил обучаван от Гилдията на историците.

Том сви рамене.

– Винаги съм си мълчал за това, когато майка ти и аз се занимавахме с търговия. В онези години Лондон не беше особено популярен. Това, което направи Гилдията на инженерите, наруши целия баланс на света. Уплаши много градове и доведе до възхода на Зелена буря. Предполагам, затова Клити се представя под друго име. Семейство Потс са доста известни в Лондон, тяхната фамилия е дала много членове на градския съвет и предводители на гилдии още от времето на Куърк. Дядото на Клити, старият Писистратус Потс, беше лорд-кмет в продължение на много години.

Ако искаш да се преструваш, че не си лондончанин, не е добра идея да се разхождаш напред-назад под името Клити Потс.

– А за онези неща, които е купила в залите на Пондичери? – зачуди се Рен.

– Бобините на Клийст?

– Никога не съм чувала за тях.

– Няма причина да си чувала – отговори баща ѝ. – Идват от Електрическата империя, която процъфтяваше благодарение на тези части преди възхода на културата на Синия метал, около 10 000 година преди Движението.

– За какво служат?

– Никой не знае – каза Том. – Зануси Клийст, лондонският историк, който първи започна да ги изследва, твърди, че са били предназначени да концентрират някаква електромагнитна енергия, но никой досега не е открил практическото им приложение. Електрическата империя, изглежда, е била нещо като технологическо *cul-de-sac*, безизходно положение, при което по-нататъшното развитие е било невъзможно.

– Тогава тези бобини не представляват някаква ценност, нали? – попита Рен.

– Само като любопитен елемент. Доста са красиви.

– Тогава какво ще прави с тях Клити Потс?

Том отново сви рамене.

– Трябва да е имала купувач, поне така предполагам. Може би познава някой колекционер.

– Трябва да тръгнем след нея – каза Рен.

– И къде? Снощи питах в пристанищния офис. „Археоптерикс“ не е оставил никаква информация за следващата си дестинация.

– Ще се отпрати на изток – заяви Рен с увереността на човек, който цял сезон е следил отблизо въздушната тър-

говия и разбира нейните тънкости. – Сега, когато примирието изглежда толкова близо, всички се насочват на изток. Ние също трябва да тръгнем натам. Дори и да не открием Клити Потс, търговията ще е добра, освен това ще се радвам да видя централния Ловен район. Можем да отидем до Въздушен пристан. Бюрото за регистрация трябва да има повече подробности за така наречената Круис Морчард и нейния кораб.

Том допи кафето си и каза:

– Мислех си, че може би ще искаш да отидеш на юг тази пролет. Твоят приятел Тео още е в Загва, нали? Предполагам, че може да получим разрешение да кацнем там...

– О, наистина не бях мислила за това – каза Рен безгрижно и се изчерви силно.

– Тео ми хареса – продължи Том. – Добро момче е. Мил и добре възпитан. Освен това е и красив...

– Тате! – строго каза Рен, предупреждавайки го да не я дразни. После се отпусна, въздъхна и хвана ръката му. – Виж, причината Тео да е така добре възпитан е, че принадлежи към друга класа. Семейството му е богато и живеят в град, който е част от велика цивилизация, докато нашите предци все още са носили животински кожи и са се карали за остатъците сред руините на Европа. Защо Тео ще се интересува от мен?

– Ще е глупак, ако не е така – отвърна баща ѝ, – а той изобщо нямаше вид на глупак.

Рен въздъхна раздразнено. *Защо тате не можеше да разбере?* Тео беше в своя град, заобиколен от много момичета, далеч по-красиви от нея. Семейството му може да го е оженило вече, а дори и да не са, той вероятно съвсем е забравил за Рен. Онази целувка, която значеше толкова много за нея, едва ли изобщо е имала същото значение за Тео. Тя не искаше да се прави на глупачка, като тръгне за